

Záradéku

„A tudomány mai állása szerint” a modern társadalomban az egészséges gyermeki szocializáció pótolhatatlan intézményének kell tekinteni a tradicionális cirkuszt, melynek sine qua non-ja az állatprodukció. A pszichogenetikai elmélet kimondja, hogy a Haeckel-törvénynek megfelelő, a méhen belüli törzsfelődést végigjáró folyamathoz hasonlóan a szellemi-lelki érés a kultúratörténet lépcsőin halad végig, a kisgyerekkor animizmusától a kamaszkor 19. századi korszellemnek megfeleltethető, az emberi felsőbbrendűségbe és legyőzhetetlenségbe vetett hitig. Az óvodás korú gyerek számára az urbanizált környezetben csakis a bicikliző majom vagy medve, a borotváló elefánt és az ő társaik biztosítják az állatvilággal történő tényleges empátia kialakulásának lehetőségét; a kamasz fiú (vagy lány) pedig ténylegesen megerősödik lélekben az oroszlánszelídítővel történő azonosulás során.

A fentiekből az következik, hogy a rendelkezésre bocsátott állami forrásokat (ha nem is 100, de legalább 80-90 %-ban) a cirkuszi állattartás körülményeinek és az állatprodukcióknak a fejlesztésére kell fordítani, nem utolsó sorban pedig a militáns állatvédők propagandájának visszaszorítására. A mai gyakorlat szerint azonban egyetlen, teljhatalommal rendelkező ember sekélyes dilettantizmusa teszi tönkre a szakmát az évente biztosított százmilliós közpénzeket elpocsékolva a sznobéria egy szűk rétege bizonyos giccsszükségletének kielégítésére. Ami emberiség elleni vétek.

H. Orlóci Edit